

Sygn. akt III K 177/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : SSO Tomasz Kaszyca

Ławnicy: Elżbieta Tkaczyk, Tomasz Resler

Protokolant: Agata Herman

przy udziale Prokuratora Ewy Owsik – Liber

po rozpoznaniu w dniu 30 lipca 2018r.

sprawy:

J. Ł., syna S. i I., urodz. (...) we

W.,

oskarżonego o to, że :

I. na przełomie listopada i grudnia 2012 r., wbrew przepisom Ustawy z dnia 25 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z W. F., dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 0,4 kilograma w ten sposób, że zakupił je na terenie (...) a następnie polecił W. F. przewiezienie tego środka taksówką na terytorium (...) do miejscowości P., skąd wspólnie przewieźli je do W. za co wypłacił W. F. wynagrodzenie w kwocie 1000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, albowiem był uprzednio skazany Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Fabrycznej sygn. akt II

K 1035/04 z dnia 4 maja 2006 r. m.in. za umyślne przestępstwo podobne wskazane w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 § 1 kk na karę 1 roku

pozbawienia wolności objętą karą łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył m.in. w okresie od 4 kwietnia 2004 r. do 10 lutego

2005 r. oraz od 4 maja 2007 r. do 26 marca 2009 r.

- tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (dz. U. nr 179, poz. 1485 z późn. zmianami) w zw. z art.64 § 1 kk

II. w okresie od grudnia 2012 r. do 22 marca 2013 r. we W., działając w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie I., wspólnie i w porozumieniu z F. P. i B. K., wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

oraz w warunkach czynu ciągłego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 3,27 kilograma w cenie od 11 do 13 zł za 1 gram od nieustalonego do tej pory mężczyzny o imieniu H. w miejscowości H. w (...), a następnie przywozu wymienionych środków na terytorium (...) przez przejście graniczne G. – S., w ten sposób, że zamawiał u dostawcy każdorazowo ilość dostarczanych środków

odurzających oraz skontaktował z nim F. P. i B. K., a wymienieni następnie przywozili narkotyki do kraju, za co otrzymywał od nich pieniądze w kwocie 2 zł za każdy przywieziony gram marihuany, a w tym za:

-przywiezioną trzykrotnie w okresie od grudnia 2012 r. do lutego 2012 r.

przez F. P. znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 500 gram,

-przywiezioną w dniu 8 lutego 2013 r. przez F. P. z B. K. znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 450 gram,

- przywiezioną w dniu 22 lutego 2013 r. przez F. P. z B. K. znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 550 gram,

- przywiezioną w dniu 15 marca 2013 r. przez F. P. z B. K. znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 400 gram,

-przywiezioną w dniu 22 marca 2013 r. przez F. P. z B. K. znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 1127,1 gram,

oraz udzielił F. P. i B. K. pomocy we wprowadzeniu wymienionych środków odurzających do dalszego obrotu, w ten sposób, iż skontaktował ich z odbiorcami narkotyków, a w tym z M. W. oraz nieustalonym do tej pory mężczyzną o imieniu D. z K.;

- tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179, poz.1485 z późn.

zmianami) i art. 18 § 3 kk w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

I. uznaje oskarżonego **J. Ł.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. I. części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 i ustawy z

dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (dz. U. nr 179, poz. 1485 z późn. zmianami) w zw. z art.64 § 1 kk i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz 40 (czterdziestu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę po 200 (dwieście) złotych;

II. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 4.400 (cztery tysiące czterysta) złotych;

III. uznaje oskarżonego J. Ł. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. II. części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 18§3 kk w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o

przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64§1 kk i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. Z art.

11 § 3 kk wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz 40 (czterdziestu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę po 200 (dwieście) złotych;

IV. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 65.400 (sześćdziesiąt pięć tysięcy czterysta) złotych;

V. na podstawie art. 85 i art. 86§1 i 2 kk wymierza oskarżonemu J. Ł. karę łączną 3 (trzech) lat i

6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę po 200 (dwieście) złotych;

VI. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka wobec oskarżonego nawiązkę 5.000 zł (pięć tysięcy) na rzecz (...) sp. z o.o. Oddział (...), (...) z siedzibą we W., ul. (...) (...);

VII. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 5 czerwca 2013 r. do 20 lutego 2014 r.;

VIII. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania, w tym i opłaty w sprawie.

Elżbieta Tkaczyk Tomasz Kaszyca Tomasz Resler

Sygn. akt III K 177/18

UZASADNIENIE

Z uwagi na złożenie wniosku o uzasadnienie wyroku wydanego w trybie art. 387 k.p.k. Sąd na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

Sąd uznał J. Ł. za winnego tego, iż:

- na przełomie listopada i grudnia 2012 r., wbrew przepisom Ustawy z dnia 25 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z W. F., dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 0,4 kilograma w ten sposób, że zakupił je na terenie (...),

a następnie polecił W. F. przewiezienie tego środka taksówką na terytorium (...) do miejscowości P., skąd wspólnie przewieźli je do W., za co wypłacił W. F. wynagrodzenie w kwocie 1000 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, albowiem był uprzednio skazany Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej sygn. akt

II K 1035/04 z dnia 4 maja 2006 r. m.in. za umyślne przestępstwo podobne wskazane w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności objętą karą łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył m.in. w okresie od 4 kwietnia 2004 r. do 10 lutego 2005 r. oraz od 4 maja 2007 r. do 26 marca 2009 r., tj. czynu z art. 55 ust. 1 i 3

i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179, poz. 1485 z późn. zmianami) w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

- w okresie od grudnia 2012 r. do 22 marca 2013 r. we W., działając w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie I., wspólnie

i w porozumieniu z F. P. i B. K., wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz w warunkach czynu ciągłego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających

}w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 3,27 kilograma w cenie od 11 do 13 zł za 1 gram od nieustalonego do tej pory mężczyzny o imieniu H. w miejscowości H. (...), a następnie przywozu wymienionych środków na terytorium (...) przez przejście graniczne G. – S., w ten sposób, że zamawiał u dostawcy każdorazowo ilość dostarczanych środków odurzających oraz skontaktował

z nim F. P. i B. K., a wymienieni następnie przywozili narkotyki do kraju, za co otrzymywał od nich pieniądze w kwocie 2 zł za każdy przywieziony gram marihuany, a w tym za:

- przywiezioną trzykrotnie w okresie od grudnia 2012 r. do lutego 2012 r. przez F. P. znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 500 gram,

- przywiezioną w dniu 8 lutego 2013 r. przez F. P. z B. K. znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 450 gram,

- przywiezioną w dniu 22 lutego 2013 r. przez F. P. z B. K. znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 550 gram,

- przywiezioną w dniu 15 marca 2013 r. przez F. P. z B. K. znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 400 gram,

- przywiezioną w dniu 22 marca 2013 r. przez F. P. z B. K. znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 1127,1 gram,

oraz udzielił F. P. i B. K. pomocy we wprowadzeniu wymienionych środków odurzających do dalszego obrotu, w ten sposób, iż skontaktował ich z odbiorcami narkotyków, a w tym z M. W. oraz nieustalonym do tej pory mężczyzną o imieniu D.

z K., tj. czynu z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179, poz.1485 z późn. zmianami)

i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Oskarżony J. Ł. jest 51-letnim rozwodnikiem o wykształceniu podstawowym. Ma troje dzieci w wieku 8, 22 i 24 lat, wobec których realizuje obowiązek alimentacyjny. Utrzymuje się z pracy jako kierowca z wynagrodzeniem w wysokości 1400 zł miesięcznie.

Sąd uznał, iż okoliczności popełnienia przestępstw zarzucanych oskarżonemu J. Ł. i jego wina nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości, dlatego uwzględnił wniosek złożony w trybie art. 387 k.p.k.

Wskazać należy, iż oskarżony na rozprawie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

Przyznanie się oskarżonego do popełnienia czynu przypisanego

w punkcie I. części dyspozytywnej wyroku Sądu znajdowało potwierdzenie

w treści wyjaśnień W. F. (k. 1025, 1368-1372), który

w sposób logiczny i spójny opisał okoliczności związane z nabyciem razem

z J. Ł. na terytorium (...) marihuany w ilości 400 gramów, a następnie wwiezieniem przywołanego wyżej środka odurzającego na teren P..

Przyznanie się oskarżonego do popełnienia czynu opisanego w punkcie III. części dyspozytywnej wyroku znajdowało potwierdzenie w treści wyjaśnień B. K. (k. 570-574, 615-616, 651-653, 710-712, 1353-1355, 1706-1707) i F. P. (k. 507-512, 634-635, 698, 701-704, 1357-1358, 1708-1709).

F. P. w ocenie Sądu wiarygodnie wyjaśniał, iż na jednym ze spotkań u J. Ł. dowiedział się, że ten ostatni ma dostęp do marihuany z Czech. Obaj w swoich wyjaśnieniach opisali w sposób szczegółowy proceder, w związku z którym przyjeżdżali do Czech do miejscowości H. i od nieustalonego mężczyzny o imieniu H. – z którym zapoznał ich J. Ł., odbierali marihuanę. J. Ł. każdorazowo zamawiał u dostawcy konkretną ilość dostarczanych środków, które następnie F. P. i B. K. przywozili do P.. Obaj wyjaśniali także spójnie, iż za każdy gram przewiezionej marihuany J. Ł. otrzymywał 2 złote. Opisywali, iż każdorazowo granica przekraczana była na przejściu w G.-S..

Z wyjaśnień oskarżonych wynikało również, iż J. Ł. skontaktował ich z M. W. i bliżej nieustaloną osobą o imieniu D. z K., którzy następnie kupowali przywiezioną przez nich z Czech marihuanę.

Ustalenia dotyczące powyższych okoliczności, a także dat oraz ilości przywożonych z Czech środków odurzających znajdowały potwierdzenie

w wyjaśnieniach oskarżonych, materiałach uzyskanych na podstawie kontroli operacyjnej Policji oraz opinii biegłego z zakresu informatyki dotyczącej ustalenia treści wiadomości sms telefonów komórkowych zabezpieczonych w trakcie zatrzymania osób (tomy X-XII). Dowód z kontroli operacyjnej potwierdzał również kontakty J. Ł. z H. (k. 2575, 2581, 2783).

Zgodnie z treścią art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. (Dz.U.

z 2005 r., nr 179, poz. 1485) o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej u.o.p.n.) odpowiedzialności karnej podlega ten, kto, wbrew przepisom ustawy, dokonuje przywozu, wywozu, przewozu, wewnątrzspółnotowego nabycia lub wewnątrzspółnotowej dostawy środków odurzających, substancji psychotropowych, nowych substancji psychoaktywnych lub słomy makowej.

Typem kwalifikowanym ww. przestępstwa przewidującego surowszą karę jest sytuacja, gdy przedmiotem czynu określonego w § 1 przywołanego artykułu jest znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej albo czyn ten został popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej (ust. 3).

Art. 56 ust. 1 u.o.p.n. stanowi o odpowiedzialności karnej za wprowadzenie do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej albo uczestniczenia w takim obrocie.

Typem kwalifikowanym przestępstwa z art. 56 ust. 1 u.o.p.n. przewidującego surowszą karę jest sytuacja, gdy przedmiotem czynu określonego w § 1 przywołanego artykułu jest znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej (ust. 3).

Opisane w zarzutach czynności wykonawcze przedsiębrane przez oskarżonego bez żadnych wątpliwości wypełniły znamiona wyżej przywołanych czynów.

Ponadto, przestępstwa przypisane oskarżonemu J. Ł.

w niniejszym postępowaniu zostały popełnione przez niego odpowiednio: na przełomie listopada i grudnia 2012 r., a także w okresie od grudnia 2012 r. do 22 marca 2013 r., a zatem w ciągu 5 lat po odbyciu przez niego w całości kary łącznej 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej, sygn. akt II K 1035/04 z dnia 4 maja 2006 r. m.in. za umyślne przestępstwo podobne wskazane z art. 13 § 1 k.k.

w zw. z art. 282 § 1 k.k. objęte karą łączną, którą to karę odbywał w okresie od 4 kwietnia 2004 r. do 10 lutego 2005 r. oraz od 4 maja 2007 r. do 26 marca 2009 r.

Przestępstwo z art. 282 § 1 k.k. oraz przestępstwa przypisane oskarżonemu w niniejszym postępowaniu zostały popełnione przez oskarżonego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, były zatem przestępstwami podobnymi w rozumieniu art. 115 § 3 k.k., co uzasadnia przyjęcie łącznej kwalifikacji z art. 64 § 1 k.k.

Zgodnie z art. 11 § 2 k.k., jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone

w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. Dla przyjęcia, iż zachodzi zbieg kumulatywny przepisów ustawy, miarodajnym jest stwierdzenie w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, iż zachowanie sprawcy jest zewnętrznym przejawem jednego impulsu woli i to niezależnie od liczby skutków tego zachowania oraz liczby naruszonych przez nie norm. Sprawca, który w warunkach z art. 11 § 2 k.k. wyczerpuje swoim zachowaniem znamiona określone w dwóch lub więcej przepisach ustawy, nie realizuje znamion wielu przestępstw, lecz popełnia jeden czyn odpowiadający przestępstwu stypizowanemu przez zbiegające się przepisy, które wchodząc w skład kumulatywnej kwalifikacji tracą swoją samodzielność. Utworzony w ten sposób "nowy" typ przestępstwa zagrożony jest karą,

której granice wyznacza ustawowe zagrożenie przepisu przewidującego najsurowszą karę (vide: Sąd Apelacyjny w Katowicach

w wyroku z dnia 24 maja 2013 r., sygn. akt II AKa 563, KZS 2013/10/63).

Art. 18 § 3 k.k. przewiduje odpowiedzialność tego, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie, środek przewozu, udzielając rady lub informacji.

Ponadto Sąd uznał, iż czyn przypisany oskarżonemu w pkt III. części dyspozytywnej wyroku znamionują wielokrotne zachowania, które zostały podjęte w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, a zatem stanowią jeden czyn zabroniony w rozumieniu art. 12 k.k.

Sąd nie miał również wątpliwości, iż opisane w zarzutach dot. oskarżonego ilości 0,4 kg i 3,27 kg stanowią znaczną ilość w rozumieniu art. 55 ust. 1 i art. 56 ust. 3 u.o.p.n.

W ugruntowanym orzecznictwie wskazuje się, że „znaczną ilość”

w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii to taka ilość środków odurzających, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych (vide: np. postanowienie SN Izba Karna z dnia 23 września 2009 r., sygn. I KZP 10/09, Legalis nr 169905; postanowienie SN Izba Karna z dnia 23 lutego 2017 r., sygn. V KK 19/17, Legalis nr 1580554, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu - II Wydział Karny z dnia 30 kwietnia 2015 r., sygn. II AKa 79/151245751, Legalis nr 1245751).

Przy ocenie zachowania oskarżonego Sąd nie doszukał się żadnych okoliczności wyłączających bezprawność czynu lub winę oskarżonego. J. Ł. jest osobą dorosłą i poczytalną (vide: opinia sądowo-psychiatryczna), świadomą konsekwencji swojego zachowania, a karalność przypisanych mu czynów jest powszechnie znana.

Sąd wymierzając oskarżonemu J. Ł. odpowiednio:

a) za czyn z art. 55 ust. 1 i 3 u.o.p.n. w zw. z art. 64 § 1 k.k. – karę 3 lat pozbawienia i 40 stawek dziennych grzywny z wysokością jednej stawki w kwocie po 200 zł,

b) za czyn z art. 55 ust. 1 i 3 u.o.p.n. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 u.o.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. – karę 3 lat pozbawienia wolności oraz 40 stawek dziennych z wysokością jednej stawki w kwocie po 200 zł,

uwzględnił wskazania wynikające z art. 53 § 1 k.k. i miał na uwadze, aby

z jednej strony orzeczone kary efektywnie spełniły związane z nimi cele społeczne, z drugiej zaś strony - aby były one karami zindywidualizowanymi, to jest takimi, które w odniesieniu do konkretnego sprawcy popełniającego czyn przestępny będą zgodne z zasadami zapisanymi przez ustawodawcę

w cyt. art. 53 k.k. Kara winna stanowić sprawiedliwościową odpłatę, która spełniać będzie (gdy jest to niezbędne) funkcję zabezpieczającą, funkcję właściwego kształtowania prawnej świadomości społeczeństwa, funkcję wychowawczą i funkcje prewencyjne, a zarazem jej rodzaj i stopień surowości będzie uwzględniał rozmiar winy sprawcy czynu zabronionego i stopień społecznej szkodliwości czynu mu przypisanego - ocenianej przez pryzmat wskazań zawartych w art. 115 § 2 k.k. Przy orzekaniu w zakresie kar Sąd ma powinność uwzględniania również tzw. ogólnoustrojowych zasad odnoszących się do sądowego wymiaru kary, a w szczególności zasady sprawiedliwości społecznej i zasady równości wobec prawa. Sąd wymierzył oskarżonemu kary według swego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by ich dolegliwość nie przekroczyła stopnia winy sprawcy.

Sąd miał również na uwadze, że przestępstwa przypisane oskarżonemu naruszają przedmiot ochrony w postaci zdrowia społecznego (publicznego),

a także bezpieczeństwo kraju przed nielegalnym wprowadzaniem na jego terytorium środków psychoaktywnych. Dlatego też Sąd uznał, iż czyny te są społecznie szkodliwe w stopniu znacznym, a ich nagminność stwarza wciąż rosnące zagrożenie dla ludzkiego zdrowia.

Sąd uznał, iż obu przypisanych mu czynów oskarżony dopuścił się umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Sąd uznał, iż stopień społecznej szkodliwości zarzucanych oskarżonemu czynów jest znaczny z uwagi na charakter naruszonych dóbr i działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd uznał przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożenie wyjaśnień częściowo prowadzących do ustalenia stanu faktycznego sprawy, a także umiarkowanie pozytywne informacje zawarte w wywiadzie środowiskowym.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uznał wcześniejszą karalność oskarżonego, w tym działanie w warunkach powrotu do przestępstwa.

W punktach II. i IV. części dyspozytywnej wyroku Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie odpowiednio 4400 zł (równowartość korzyści wynikającej z czynu przypisanego w pkt I. części dyspozytywnej wyroku) oraz 65.400 (równowartość korzyści wynikającej z czynu przypisanego w pkt III. części dyspozytywnej wyroku), będąc do tego zobligowanym na podstawie art. 45 § 1 k.k.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. Sąd połączył wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i na zasadzie asperacji wymierzył mu karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę po 200 zł.

Sąd wybierając zasadę łączenia kar uznał, że nie zachodzą przesłanki do pełnej kumulacji. Kumulacja kar stanowi dolegliwość, która przekraczałaby potrzeby resocjalizacyjne. Z drugiej zaś strony pełna absorpcja kar stanowiłaby dla oskarżonego niczym nieuzasadnioną premię za popełnianie przestępstw. W wyroku z dnia 2 grudnia 1975 r. Sąd Najwyższy przyjął zaś, że im większe jest powiązanie pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami, tym pełniej wymiar kary powinien uwzględniać zasadę absorpcji (Rw 628/75, OSNKW 1976/2/23). Z orzeczenia tego płynie wniosek, że im bliższy związek pomiędzy przestępstwami pozostającymi w zbiegu realnym, tym większe znaczenie zyskuje zasada absorpcji, im mniejszy – zasada kumulacji. Należało też dodać, zgodnie ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach (II AKa 154/01), iż decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma również wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. W ocenie Sądu zarówno łączna kara pozbawienia wolności i grzywna wymierzona oskarżonemu spełnia powyższe warunki.

W punkcie VI. części dyspozytywnej wyroku Sąd orzekł wobec oskarżonego nawiązkę w wysokości 5000 zł na rzecz (...) Sp. z o.o. Oddział (...), (...) z siedzibą we W., ul. (...) (...), będąc do tego zobligowany na podstawie art. 70 ust. 4 u.o.p.n. W ocenie Sądu kwota nawiązki nie jest wygórowana – leży w ramach możliwości finansowych oskarżonego, a z drugiej strony czyni zadość naruszonym dobrom prawnym.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 5 czerwca 2013 r. do 20 lutego 2014 r.

Biorąc pod uwagę charakter zobowiązań finansowych nałożonych na oskarżonego w niniejszym postępowaniu i skazanie go na bezwzględną karę pozbawienia wolności, a także mając na uwadze jego sytuację majątkową i rodzinną, Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania, w tym i opłaty w sprawie, uznając, iż dodatkowe obciążanie go kosztami byłoby nieuzasadnione.